

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2016 roku sierż. szt. P. A. i sierż. szt. T. G. pełnili obowiązki służbowe w rejonie al. (...) w W.. Około godziny 18:00 przy al. (...) w pobliżu budynku nr (...), zauważyli młodego mężczyznę, którego znali z widzenia. Z uwagi na bardzo nerwowy sposób zachowania mężczyzny oraz fakt, iż policjanci mieli świadomość, że może mieć on związek z narkotykami, postanowili go wylegitymować. Wylegitymowaną osobą był P. N. (1). Mężczyzna oświadczył, iż nie posiada przy sobie środków i przedmiotów prawnie zabronionych. Podczas przeszukania odzieży w prawej kieszeni jego kurtki ujawniono zawiniątko z folii, które było oklejone taśmą z zawartością sypkiej substancji, dwa klucze, telefon komórkowy S. (...) oraz banknot 100 złotych. P. N. (1) oświadczył, iż są to środki odurzające, ale nie powiedział w jaki sposób wszedł w ich posiadanie. Po wykonaniu testera narkotykowego okazało się, że ww. środkiem jest amfetamina. Następnie mężczyzna został przewieziony do Komisariatu Policji W. U. w W. celem dokonania dalszych czynności procesowych z jego udziałem.

W wyniku przeprowadzonych badań fizykochemicznych potwierdzono, że zabezpieczona w czasie przeszukania odzieży oskarżonego sypka substancja oznaczona do badań w (...) numerem 1 o masie 46,96 grama netto, zawiera m.in. (...), która wraz z jej solami zaliczana jest do środków psychotropowych grupy II – P. T. porcja handlowa (...) wynosi od 0,5 grama do 1 grama, a zatem zatrzymana u oskarżonego ilość środka psychotropowego pozwalała na przygotowanie od 47 do 94 porcji handlowych (dilerskich).

W odniesieniu do zarzucanego czynu, u P. N. (1) rozpoznano uzależnienie mieszane. Ten stan psychiczny tempore criminis nie zniósł ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu ani do pokierowania swoim postępowaniem. O ile tempore criminis badany wprawiał się w stan nietrzeźwości/odurzenia to był to stan bez podłoża patogenicznego, którego skutki mógł przewidzieć (k. 44 – 46- opinia sędowo – psychiatryczna).

P. N. (1) był uprzednio karany sędownie (k.77 – 78)

P. N. (1) ma obecnie 28 lat. Jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu oraz nie posiada zobowiązań finansowych. Utrzymywał się z prac dorywczych, nie leczony w PZP i (...). (informacje podane przez oskarżonego - k. 117)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

zeznań świadka T. G. (k. 14v, k. 169), częściowo wyjaśnień oskarżonego P. N. (1) (k. 25 - 26, k.131 - 132), protokołu zatrzymania osoby (k. 2, k. 36), protokołu przeszukania osoby wraz ze spisem i opisem rzeczy (k. 5 - 6, k. 7), protokołu przeszukania mieszkania (k. 17 - 18), protokołu oględzin rzeczy (k. 11- 12, k. 55 - 56), protokołu użycia testera narkotykowego (k.13), opinii z zakresu badań chemicznych (k. 71 – 73, k. 158 – 159) opinii sędowo – psychiatrycznej (k. 44 – 46), kwestionariusza zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień (k.161 – 166), opinii z Aresztu Śledczego W. - S. (k. 148 - 150), informacji o oskarżonym z Krajowego Rejestru Karnego (k.77 – 78).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego, a także na etapie postępowania sędowego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

P. N. (1), w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, iż narkotyki posiadał na użytek własny. Oskarżony wskazał, że środki psychotropowe zabrał nieznannej osobie, po czym dodał, iż znalazł je przypadkowo. Wyjaśnił także, że narkotyk rozpoznał po wyglądzie bowiem zażywał a. (...) od jakiegoś czasu. P. N. (1) podał, że mieszka u babci w W. przy ul. (...), gdzie nie przechowuje narkotyków ze względu na osobę z którą wspólnie zamieszkuje. Oskarżony podnosił przy tym, iż w substancje prawnie zabronione zaopatruje się na imprezach, w pubach, innych miejscach oraz nie posiada stałego dostawcy ww. środków (k.25 – 26).

W toku rozprawy P. N. (1) wyjaśnił, iż nie był to pierwszy raz kiedy posiadał przy sobie narkotyki bowiem był uzależniony od substancji. Podał, że spożywał narkotyki sporadycznie, jednakże w ilościach takich, które mogły skutkować uzależnieniem. Oskarżony oświadczył, iż nie był wcześniej zatrzymywany za zażywanie narkotyków, a także nie pamięta kiedy był krany w związku z powyższymi okolicznościami. Ponadto P. N. (1) zakwestionował ilość (...) znajdujące się w zatrzymanej u niego substancji (k.112).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego wraz z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k., zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że P. N. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Takie wyjaśnienia oskarżonego korelowały w pełni po pierwsze: z zeznaniami świadka: T. G. – funkcjonariusza policji, który brał udział w zatrzymaniu oskarżonego oraz przeszukaniu P. N. (1), a także miejsca zamieszkania, ponadto znajdowały pełne odzwierciedlenie w dokumentach: protokołach przeszukania, zatrzymania, oględzin rzeczy, protokołach użycia testera narkotykowego. Zostały również potwierdzone w opinii sądowej z zakresu badań chemicznych wedle której ujawniona sypka substancja, która została poddana badaniu, zawiera m.in. a (...), a nadto biegłych lekarzy psychiatrów, którzy stwierdzili u oskarżonego uzależnienie mieszane, co koresponduje także z wnioskami kwestionariusza zebranych informacji, przez specjalistę terapii uzależnień.

Wiarygodne, zdaniem Sądu, były zeznania świadka T. G. (k. 15, k. 169) – funkcjonariusza Policji, który podjął interwencję względem oskarżonego oraz dowody z dokumentów, potwierdzające podjęte czynności procesowe i ich rezultaty. W swoich zeznaniach, świadek opisał przebieg interwencji oraz kolejność przeprowadzanych czynności służbowych, a ponadto zeznał, iż osoba P. N. (1) jest mu znana, bowiem z oskarżonym miał kontakt podczas wcześniej podejmowanych przez siebie czynności służbowych, w tym trzykrotnie dotyczących narkotyków.

Dokonując oceny zeznań wspomnianego świadka podkreślenia wymaga, że jest on osobą zupełnie obcą dla oskarżonego. Nie pozostawał, ani nie pozostaje z nim w żadnych relacjach. Jego wiedza o zdarzeniu pochodziła wyłącznie z przeprowadzonych czynności służbowych. Przedstawiona przez niego relacja jest pozbawiona własnych ocen zaistniałego zdarzenia. Sąd uznał te zeznania za w pełni wiarygodne, spójne i logiczne. Korespondują one również z protokołami: przeszukania osoby, zatrzymania rzeczy i ich oględzin, a nadto oględzin zabezpieczonych substancji, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Czyniąc ustalenia faktyczne, Sąd uwzględnił wnioski płynące z opinii L. (...) oraz uzupełniającej opinii (k. 71 -73, k. 158 - 159), które dostarczyły Sądowi informacji co do rodzaju i ilości środków psychotropowych jakie były w posiadaniu oskarżonego, a także ilości porcji handlowych (dilerskich) (...) w zabezpieczonym materiale dowodowym.

Wymienione opinie, w ocenie Sądu są pełne, jasne, spójne oraz sporządzone zgodnie z zasadami sztuki. Sporządzający je posiadali stosowne wykształcenie, wynikającą z niego wiedzę specjalistyczną oraz praktykę. W sprawie nie ujawniły się także żadne okoliczności, które podważyłyby ich obiektywność czy wiedzę, jak również na takowe nie wskazały strony. W związku z powyższym, Sąd potraktował je jako w pełni rzetelne i profesjonalne zaś wyciągnięte wnioski, za rzeczowe i przekonujące, w związku z czym oparł na nich swoje ustalenia w sprawie.

Analogiczne wnioskowanie odnosi się do opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii, których opinia pisemna nie wykazała istnienia przesłanek z art. 31 § 2 k.k. w odniesieniu do działania P. N. (1) w dacie czynu. Biegli w sporządzonej przez siebie opinii nie rozpoznali u oskarżonego choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, lecz uzależnienie mieszane. Ponadto wskazano, iż ten stan psychiczny tempore criminis nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu ani do pokierowania swoim postępowaniem. O ile tempore criminis badany wprawiał się w stan nietrzeźwości / odurzenia to był to stan bez podłoża patogenicznego, którego skutki mógł przewidzieć.

Reasumując, Sąd uznał, iż przywołane powyżej opinie zostały sporządzone przez osoby posiadające kompletną i specjalistyczną wiedzę, zgodnie z zasadami logiki, przy użyciu dostępnych metod badawczych. Ponadto opinie te były kategorietyczne, logiczne, wewnątrznie niesprzeczne, przedstawiały w sposób wyczerpujący i jasny wyniki przeprowadzonych badań.

Pozostały materiał dowodowy ujawniany w trybie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. nieomówiony powyżej, nie był kwestionowany. Protokoły z czynności procesowych i dokumenty, jako sporządzone przez uprawnione osoby zgodnie ze wskazaniami procedury nie budziły zastrzeżeń i nie były kwestionowane przez strony.

P. N. (1) został oskarżony o to, że w dniu 21 grudnia 2016 r. w W. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...) o łącznej wadze 49,70 g netto tj. o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Odpowiedzialności z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2012, nr 124 t.j.) podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy, posiada znaczną ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Na gruncie art. 62 powołanej ustawy, działanie przestępcze, polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, tj. środków i substancji wymienionych w załączniku do niniejszej ustawy, przy czym czynność sprawcza określona w art. 62 jest realizowana „wbrew przepisom ustawy”, jeżeli pozostaje w sprzeczności z dopuszczalnymi ustawą zachowaniami, związanymi z dozwolonym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych. Przedmiotem czynności wykonawczej są między innymi środki psychotropowe, a więc substancje wymienione w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Ustalony przez Sąd stan faktyczny wskazuje, że oskarżony w dniu 21 grudnia 2016 r. posiadał przy sobie środek psychotropowy postaci (...), a zatem środka zaliczanego w Polsce do środków psychotropowych II - P, zgodnie z załącznikiem nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nadmienić należy, iż przestępstwo z art. 62 ust. 1-3 można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub z zamiarem ewentualnym, np. sprawca, nie mając pewności co do rodzaju posiadanych środków, przyjmuje, że może to być środek odurzający, liczy się z możliwością popełnienia przestępstwa i na to się godzi [vide: T.L. C., M. M., Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii..., s. 306].

Dowody zgromadzone w niniejszej sprawie, zdaniem Sądu jednoznacznie wykazały, iż okoliczności popełnienia czynu, a także wina oskarżonego nie budzą wątpliwości. W chwili popełnienia czynu P. N. (1) był człowiekiem dojrzałym życiowo, w pełni poczytalnym, zdającym sobie sprawę z potencjalnych konsekwencji swojego zachowania. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu bądź winy oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, aby nie można było wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem w tej konkretnej sytuacji. Sąd doszedł zatem do przekonania, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, zaś sposób jego zachowania wskazuje bez żadnych wątpliwości, że miał świadomość co do rodzaju środka psychotropowego w jakiego posiadaniu się znalazł. Działał zatem z zamiarem bezpośrednim.

Sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą więc jakichkolwiek wątpliwości. Nadmienić należy, że oskarżony nie posiadał zezwolenia na posiadanie substancji psychotropowych o jakim mowa w ww. ustawie.

Stosownie do treści przepisu art. 53 § 1 kk. Sąd wymierza karę wedle swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć, w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie zaś z § 2 wymierzając karę Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia cięższych na

sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd odwołał się do definicji zawartej w art. 115 § 2 k.k. Wymierzając oskarżonemu P. N. (2) karę, Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary, Sądu uwzględnił fakt, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo cechowało się niezwykle wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony posiadał środki psychotropowe stanowiące od 47 do 94 porcji handlowych (dilerskich), co zdecydowanie zwiększa powiększa karygodność jego czynu. Ilość substancji psychotropowej która była w posiadaniu oskarżonego mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych.

Należy wskazać iż kryterium limitującym karalność posiadania środków odurzających i substancji psychotropowych z całą pewnością nie jest długotrwałość ich dzierżenia (tak wyrok z dnia 13 marca 2007 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie sygn. akt II AKa 28/07). Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r. I KZP 10/09 OSNKW 2009/10/84...). Wobec powyższego należy wskazać, iż zachowanie oskarżonego P. N. (1) bezspornie spełnia wyżej wskazane przesłanki.

Okolicznością obciążającą jest również fakt uprzedniej trzykrotnej karalności, w tym za czyn z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jak również dotychczasowy naganny sposób życia, jego uzależnienie i brak podjęcia trudu leczenia.

W powyższej sprawie, Sąd nie stwierdził istnienia okoliczności łagodzących wobec oskarżonego P. N. (1), poza przyznaniem się przezeń do popełnienia zarzucanego mu czynu, jakkolwiek jego stanowisko procesowe, w kontekście materiału dowodowego odnoszącego się do niego, nie miało wybitnego znaczenia procesowego.

Czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 1 roku do lat 10. Wobec ujawnienia powyższych okoliczności przedmiotowo-podmiotowych czynu, Sąd uznał, że P. N. (1) należy wychowywać w ramach reżimu więziennego i wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Izolowanie oskarżonego od społeczeństwa we wskazanym wymiarze jest w ocenie Sądu celowe i współmierne do czynu, który popełnił w ustalonych przez Sąd okolicznościach.

W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sposób działania oskarżonego, właściwości i warunki osobiste sprawcy i jego osobowość.

Reasumując, Sąd nie miał wątpliwości – biorąc pod uwagę dotychczasową karalność oskarżonego, a także to, że mimo wymierzania mu kar pozbawienia wolności w zawieszeniu oraz kar innego, łagodniejszego rodzaju oskarżony ponownie wszedł w konflikt z prawem – że brak jest w obecnej chwili podstaw do uznania, iż w stosunku do P. N. (1) występuje pozytywna prognoza kryminologiczna. Biorąc pod uwagę dotychczasową niepoprawność zachowania oskarżonego, brak wykazywania respektu i poszanowania dla obowiązującego prawa, a także przeciętną opinię z Aresztu Śledczego W. S., z której wynika, iż na temat popełnionych przestępstw wypowiada się mało krytycznie, problem dostrzega głównie przez pryzmat konsekwencji, jakie sam ponosi przebywając w zakładzie karnym (k.148v, zdaniem Sądu, tylko kara pozbawienia wolności realnie wykonywana stanowić będzie dla niego odczuwalną dolegliwość, przyczyni się do zmiany jego postępowania i skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd stanął na stanowisku, że kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości. Orzeczona kara będzie w stanie zrealizować cele polityki karnej, a ponadto potrzeby związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Stosownie do dyspozycji art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd orzekł o przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. 1 na k. 61 akt sprawy, stwierdzając, że ma on nastąpić poprzez ich zniszczenie.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k., i art. 619 § 1 k.p.k., zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. C. P. kwotę 504 zł plus podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, uznając, że brak majątku i perspektywa izolacji uzasadniają konkluzję, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w wyroku.